

Το σύμπτωμα που σε ταλαιπωρεί πρέπει να ξέρεις ότι τις περισσότερες φορές είναι, οτι πιο πραγματικό σου συμβαίνει. Είναι μια αλήθεια που πρέπει να ακούσεις και όχι για ακόμη μια φορά να φιμώσεις. Είναι μια πραγματικότητα που μιλάει και κάτι θέλει να σου πει. Μην βιαστείς να το ξορκίσεις από την ζωή σου. Περίμενε, υπέμενε, άκου.

Το σύμπτωμα είναι μια προσωπική σου αλήθεια που δεν της έδωσες ή δεν της έδωσαν το δικαίωμα να εκφραστεί, να πει αυτό που ήθελε, να νιώσει αυτό που ζητούσε.

Έτσι σε «εκδικήθηκε» παίρνοντας την μορφή ενός σωματικού ή ψυχικού συμπτώματος, για να σου πει όλα εκείνα που βίαια απώθησες, που δεν σε άφησαν να αρθρώσεις, που σου είπαν «παψε μην μιλάς, «παψε εσύ δεν ξέρεις..» ή που μόνος ένιωσες τέτοια ντροπή που γρήγορα σώπασες την επιθυμία σου.

Γι αυτό μην οργιζόμαστε, μην απελπιζόμαστε, μην ταραζόμαστε όταν μένει «κλειστός» ο Ουρανός, όταν νομίζουμε ότι δεν απαντά στα αιτήματα μας. Ας κατανοήσουμε, ότι τις περισσότερες φορές ο Θεός μιλάει μέσα από την σιωπή. Γλώσσα είναι κι αυτή και μάλιστα Θεική. Ξέρει Εκείνος

γιατί δεν μας παίρνει τον πειρασμό, την δοκιμασία, την οδύνη και τον πόνο. Γιατί δεν θέλει να σταματήσει ίσως την πιο αληθινή ψυχική και σωματική διεργασία που συμβαίνει εντός μας.

Ο Κύριος γνωρίζει, ότι τα οφέλη ψυχικά και πνευματικά είναι πολύ μεγαλύτερα και ουσιαστικότερα, από την εξάλειψη με έναν θαυματουργικό τρόπο των συμπτωμάτων.

Ναι μπορεί να φαίνεται σκληρό, αλλά είναι φιλόανθρωπη στάση. Ίσως γιατί δεν κατανοήσαμε ότι πολλές φορές είναι το ίδιο το σύμπτωμα ένα μέγιστο θαύμα. Και το θαύμα δεν είναι φαντασμαγορία, αλλά ευκαιρία και πρόταση να εισέλθουμε στο «Αλλιώς» της ύπαρξης και της ζωής. Να γευθούμε την δυνατότητα να υπάρχουμε μέσα από την ματιά του Θεού. Σε κάθε θαύμα, ο Θεός μας κλείνει το μάτι στο «Αλλιώς» της ζωής, λέει ο Στέλιος Ράμφος.

Η σιωπή του Θεού, απέναντι στην δοκιμασία μας δεν είναι αδιαφορία, αλλά κάλεσμα, σε μετάνοια, σε αλλαγή και αλλαγές, σε συνειδητοποίηση εκείνου που χάσαμε, που απωλέσαμε, που απωθήσαμε, που ψευδώς αρνηθήκαμε, που φимώσαμε και ξεχάσαμε πεταμένο στα υπόγεια της ψυχής και εκείνο αγρίεψε, θέριεψε, και έγινε σκιά να πνίξει τον ορίζοντα μας.

Εάν λοιπόν ακούσουμε αυτό που το σύμπτωμα κομίζει, και πάρουμε την απόφαση να εισέλθουμε σε αυτά τα σκοτεινά δωμάτια του εσώτερου βίου μας, να μην ξεχάσουμε το εξής: σε αυτό το απύθμενο σκοτεινό τούνελ της ψυχής, μην μπεις ποτέ μόνος σου, πάρε μαζί σου φυλακτό τον όνομα του Χριστού μας και άκου την φωνή του συμπτώματος τι έχει να σου πει, μιλάει, μιλάει και μάλιστα εκωφαντικά.

π. λίβυος

Πηγή: plibyos.blogspot.gr